

ZIJN WENSCH VERVULD

door GRÉ VAN TIEL

EEN HERINNERING

Teleurgesteld slenterde de oude man door het tuintje, de handen in de broekzakken; op z'n jas een groote oranjekokarde.

„'t Was weer niks moeder,” zei hij, door de openstaande tuindeuren de kamer binnenstappend, „'t was een leeg rijtuig.”

„Was ze 't niet?” vroeg z'n vrouw.

„Maar misschien komt ze vandaag toch nog wel, ze zou immers naar de kinderfeesten gaan kijken?”

„Ja, maar of ze hier langs zal komen? Ze zal den hoofdweg wel weer nemen!”

Een beetje verdrietig zette hij zich in zijn stoel, trachtte zich te verdiepen in zijn lectuur. Maar 't lezen wou vandaag niet best vloten. Zijn gedachten waren voortdurend bij de vorstin.

Nu woonden ze al ruim een half jaar in Apeldoorn en nog had hij de Koningin niet gezien. Nooit was hij er toe in de gelegenheid geweest en toen hij met zijn vrouw bij zijn dochter was gaan inwonen, dicht bij het Loo, had hij zoo gehoopt zijn vorstin, al was het dan maar één keer, te mogen zien.

De wandeling naar het paleis was te ver voor hem. Maar zijn dochter had gezegd, dat de Koningin hier wel eens door de laan kwam. Sinds liep hij, zoo vlug zijn oude beenen het maar toelieten naar het tuinhek, zoodra hij een hofrijtuig meende te hooren. Want hij wist het precies, de hofrijtuigen hadden gummibanden, dan hoorde je alléén het getrappel van paardehoeven op den weg.

Zijn arme vrouwtje zou de Koningin nooit kunnen zien. Ze was al jaren blind en gedeeltelijk verlamd. Maar hij kon er haar dan toch van vertellen.

En nu was het feest in Apeldoorn. De oude man was in stilte jaloersch op zijn kleinkinderen, die vanmorgen in een lange rij gedefileerd hadden voor het paleis.

Vanmiddag zou de Koningin uitrijden naar het feestterrein, maar hij had weinig hoop meer, dat zij door hùn laan zou komen. Maar opeens sprong hij op, gooide zijn krant en bril op tafel en liep zoo vlug hij kon het tuintje in. In zijn haast viel hij bijna over een matje.

„Pas op toch vader, wees toch voorzichtig,” riep de oude vrouw, geschrokken door zijn wilde beweging. Doch hij hoorde niet. Daar was weer getrappel van paardehoeven. Daar ging een rijtuig, ja, een hofrijtuig, maar de koningin zat er niet in, alleen een paar dames.

Maar daar achter — o, zijn hart stond bijna stil —

was ze dat niet? — Ja, ze was het. — En naast haar het kleine prinsesje; en tegenover haar de prins. Twee palfreniers achter op.

Met beide z'n bevende handen nam hij zijn kalotje af, trachtte z'n stijven rug te buigen. — En de Koningin — ze glimlachte en boog voor hem.

Diep ontroerd bleef hij staan. Ze was het. En ze boog voor hem alleen.

Met tranen in de oogen keek hij het rijtuig na. Zóólang tot hij niets meer zag dan een zwarte stip. Het kalotje hield hij nog steeds in de hand en door z'n dunne, grijze haren streelde de wind.

Toen, met een diepe zucht, keerde hij zich om.

„k Heb ze gezien, ze was het! En ze boog voor mij alleen!” riep hij zijn oudje al tegen. Dat was hem 't grootste wonder, dat de Koningin voor hem, ouden eenvoudigen man, een buiging had gemaakt.

En opgewonden begon hij te vertellen. Van den prins en van het prinsesje. En dan kwam het weer: „En ze boog voor mij alleen!”

Maar wat was dat nu! Zijn vrouw zei niets terug! Nu pas werd hij opmerkzaam. Zag hij tranen in haar lichtlooze oogen?

Onmiddellijk was hij naast haar.

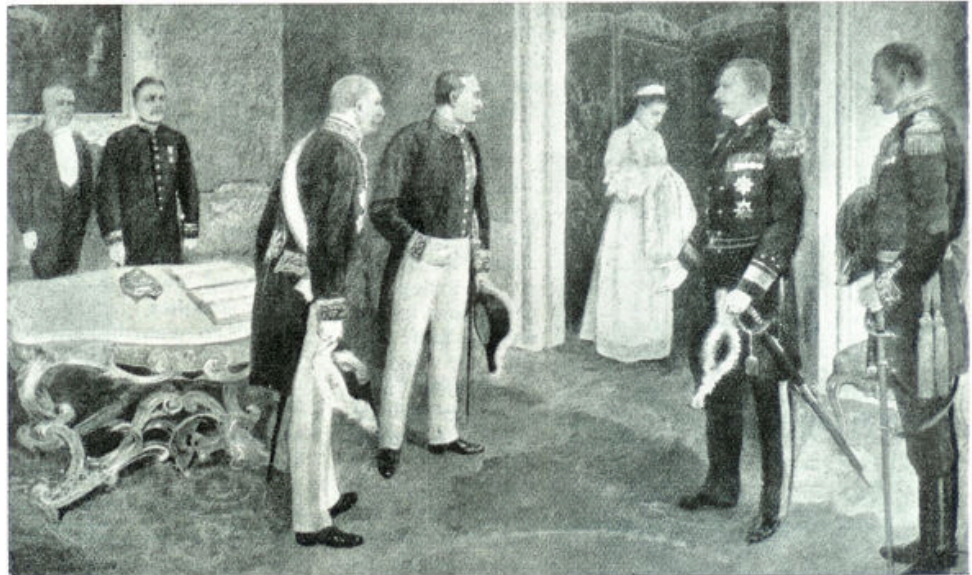
„Wat is er, moeder? Schrei je?”

„Ik zal mijn Koningin nooit kunnen zien, nooit,” en tranen drupten op haar japon. Zacht streelde hij haar blauw geaderde, dunne handen.

Dan zei hij: „Maar uw oogen zullen den Koning zien, den Koning in Zijn schoonheid. O, vrouwtje, wat zal dat een vreugde zijn, als we onzen hemelschen Koning mogen aanschouwen in Zijn heerlijkheid. Ik was nu al zoo blij, dat ik onze aardsche vorstin mocht zien, maar hoe zal het dan wel zijn.”

Een glans van vreugde kwam op het blinde gezicht.

„Ja,” zei ze, „Hij zal de oogen der blinden openen en wij zullen onzen Koning zien van aangezicht tot aangezicht.”

Een herinnering aan de Meimaand van 1909. Prins Hendrik doet aangifte van de geboorte van zijn dochter, prinses Juliana in de roode zaal van het paleis, waar een verpleegster de jonggeborene binnenbracht en aan de ministers en ambtenaren toonde.